

Atât ca scriitor, cât și ca diplomat, Andrić aparține cercului de scriitori și intelectuali care a stăpânit suveran curțile și cercurile politice ale capitalelor europene în ajunul declanșării unui nou război.

București, 1921. O mutare, pentru scurt timp. Despre Andrić, în acea vreme se spunea: „E nefericit ca toți artiștii. Ambițios. Sensibil. Pe scurt: are un viitor.”

Fiind născut la Travnik și copilărit la Vișegrad și Sarajevo, Andrić a purtat mereu în sine tema mitului tematic al Bosniei și istoriei acesteia, care aveau să-i marcheze și toată viața.

Vatican, 1920. Prima numire în diplomație. Andrić avea deja publicate culegerile Ex Ponto și Neliniști, și nuvela Călătoria lui Alija Djerzelez.

Trieste, 1922. Andrić îi aprofundează pe scriitorii italieni renascentiști și scrie o suită de articole despre răspândirea mișcării fasciste, la care este martor nemijlocit.

Graz, 1923/1924. În timpul misiunii, își susține doctoratul la Facultatea de Filozofie de aici, prin care îndeplinește condiția de a-și continua cariera în diplomație.

Marseille 1926. Andrić este ales la Belgrad ca membru corespondent a Academiei Regale Sârbe, fiind unul dintre cei mai tineri membri. La Consulatul Regatului SCS este numit ca viceconsul.

Paris, 1928. La Bibiloteca Națională pariziană și la Arhivele de Stat, Andrić se documentează și adună materialul care, după mulți ani, îi va servi la romanul Cronica din Travnik.

Madrid, 1928/1929. Viceconsulul Andrić a îndrăgît foarte repede țara pictorului Francisco Goya, și aici scrie eseuul Goya, viitorul lui manifest poetic și de creație.

Bruxelles, 1929. Andrić este numit ca secretar al Ambasadei Regatului SCS, unde îi ajunge vestea morții vechiului prieten, contele Ivo Vojnović.

Geneva, 1930-1939. Andrić preia însărcinarea de secretar la delegația permanentă a regatului la Liga Națiunilor Unite. Vizitează Weimarul, îi citește pe Goethe, T. Mann, A. Gide, scrie un text despre Simone de Beauvoir.

Belgrad, 1933-1939. La întoarcerea la Belgrad, Andrić este avansat în vârful diplomației iugoslave. Europa este cutremurată de războaiele civile și de ascensiunea național-socialismului german.

Berlin, 1939-1941. Andrić este numit ca ambasador, aflându-se în mijlocul încălțitelor relații politice înainte de semnarea Pactului Tripartit cu Germania.

Andrić în singurătate, 1961-1975. Anii unor nenumărate recunoașteri, dar și a însingurării datorită pierderii soției, Milica. Se retrage din viața publică. Moare la Belgrad la 13 martie 1975, este înmormântat pe Aleea personalităților marcante.

Belgrad, 1941-1960. Anii de război îi petrece retras, terminând trei mari romane și o culegere de nuvele. Ia parte la viața puterii socialiste din Iugoslavia. Se căsătorește cu Milica Babić

Quod scripsi, scripsi! Postum, lui Ivo Andrić îi sunt publicate Operele alese (16 volume), este înființată fundația ce îi poartă numele și se deschide Muzeul memorial, în apartamentul unde a locuit. În anul 1992 este descoperit un monument.

„Din tot ceea ce omul în efortul de dăinuire în viață ridică și construiește, nimic nu este în ochii mei mai bun și mai valoros decât podurile. Ele sunt mai importante decât casa, mai sfinte decât catedralele.” (Andrić).

Stokholm, 1961. Andrić devine laureatul premiului Nobel pentru literatură. În motivația comitetului Nobel se spune că lui Andrić i s-a decernat acest premiu „pentru forța epică cu care a zugrăvit motive și destine din istoria țării sale

Expoziția de studiu a Muzeului orașului Belgrad este prezentată în premieră la sfârșitul anului 2010 în orașul italian Gorizia. Cronologic și în același timp se urmărește creația literară și cariera diplomatică a lui Ivo Andrić, careia în acest an 2011 i se acordă o atenție deosebită cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la decernarea premiului Nobel. Un intelectual de o putere de reflecție și de spirit europene, de o educație deosebită, unul dintre cei mai importanți scriitori din spațiul iugoslav din secolul al XX-lea, aparținând elitei diplomatice dintre cele două războaie. O personalitate care a desfășurat paralel două activități, din care fiecare, în felul său, era expusă judecății severe a publicului, și care a fost cu succes și recunoscută în ambele domenii. Cine se situează, dintre cei doi Andrić, pe primul loc, cel adevărat, întru totul al său...Cine pe cine a ajutat, diplomatul pe scriitor sau scriitorul pe diplomat...Sensibilitatea rațiunea sau invers... Sau adevărul este de ambele părți, și în acest caz totul devine mai greu și mai prețios pentru omul care în viața sa s-a dedicat în întregime atât cuvântului, cât și tăcerii, în același timp. Întrebările rămân deschise și se face o încercare de apropiere a lumii lui Andrić, care de câteva decenii trezește mereu interesul cititorului și interpretului operei și vieții sale, departe peste granițele Europei. El astăzi, poate chiar mai bine și mai mult decât oricând înainte, devine o cheie de înțelegere a situațiilor complexe din Balcani și din țările fostelor republici iugoslave. În moștenirea sa literară cu valori umaniste redutabile, Andrić în cuvinte simple, adevărate, descoperă puterea istoriei și a mitului, și frumusețea primordială a povestirii omului.

EX AMICITIA PAX

Între cele două războaie, scriitorii intră în diplomație datorită educației lor și cunoașterii limbilor străine, precum și a înaltei conștiințe de dăruire pentru țara lor. În 1919, Ivo Andrić trece pentru totdeauna de la Zagreb la Belgrad, intrând în diplomație ca un deja remarcat și cunoscut scriitor tânăr căruia i se prevedea un viitor strălucit.

ИВО АНДРИЋ ПИСАЦ ИЛИ ДИПЛОМАТА